

„Maaske. Eller nogle af disse bekendte, virkningsfulde Jernpiller . . . en Revolverfuld ad Gangen. Som smertestillende Mid-
del skal de være uden Lige.“

„Aa, nu vil jeg ikke snakke med Dem mere. At De dog ikke
et Øjeblik kan tale alvorligt!“

Per havde under dette Ordskifte flyttet sine Øjne fra den ene til den anden. Dets kammeratlige Tone havde igen gjort ham lidt usikker med Hensyn til disse to Menneskers indbyrdes Forhold; men han beroligede sig med, hvad Fru Engelhardt havde fortalt ham allerede Karnevals-natten, at hun og Neergaard var Bekendte fra Barndommen. Desuden tydede hendes Væsen overfor ham og navnlig denne vittigt anbragte Anbefaling af et Ophold i det fjerne Carlsbad — absolut kun hen paa, at han med sin Paatrængenhed var hende til Besvær.

Men nu begyndte der at blive livligt inde i Stuerne, hvor trætte og forpustede Par slog sig ned om de stadig lige velforsynede Forfriskningsborde. Dansen var ved at slutte. Inde i Salens Støvtaage hvirvlede tilsidst blot tre-fire forfløjne og for-
elskede Par omkring; de kunde ikke faa nok men lod Musikken gentage Tappenstregen Gang efter Gang i stadig hurtigere Tempo.

Vognene begyndte at køre frem. Fru Engelhardt gik rundt og sagde Farvel med sin Mand under Armen. Det var en høj, mavesvær, godmodig udseende Grosserer, der havde tilbragt Aftenen inde ved Spillebordene. Da de kom forbi Per, standsede Fruen til dennes største Forskrækkelse og forestillede de to Herrer for hinanden. Og Ægtemanden tog ham i Haanden og sagde ham nogle høflige Ord. Men Per blev undselig og kunde ikke faa sig til at møde hans Øjne.

Hvorfor gjorde hun mon det? — tænkte han bagefter. I det samme hørte han hende sige meget højt til sin Mand midt i Stimmelen foran Udgangsdøren, aabenbart i den Hensigt, at han skulde høre det.

„Er det ikke næste Tirsdag, du skal til London, min Ven?“

Grosserereren bekræftede dette. Per blev rød og smilte. Og smilte igen og blev bleg. Med et stort skinnende Blik fulgte